

Ciril Bergles

HELIKOPTERJI

VRNILA SE JE LASTOVKA

Vrnila se je lastovka
s svojim letnim časom.
S seboj prinaša akcent, nasproten
tem našim temnim slutnjam.
Prihaja kot ženska iz svetlobe,
ki je tu zato, da se vse ponavlja,
da nič ne obnemore,
da spet cvetijo češnje,
da veter kuštra regratove lučke,
da so telefonske žice
polne veselih sporočil,
da pesnik spet piše
ljubezenske sonete...
In da se premakne
riba časa
in nas nese s seboj.

Vrnila se je lastovka,
ki ima gnezdo
v dveh barvah.

ANGEL

Tisti, ki so se vračali iz mesta,
so ga videli prihajati iz reke.
Bil je čist in prosojen
kot vonj vrtnice,
Iz meglic, svilenih, drhtečih,
je v zraku gradil svojo katedralo.

Na lestencih rož je prižgal
zlate luči električnih čebel.

Visoki kor je poselil
s krilatimi grli.

Vse tri ladje z molitvijo
zamaknjenih čričkov,
že na robu skrivnosti.

Na oltarju je daroval metulje
neki nedoločni Večnosti.

Njihovo tišino,
s katero preobrazijo
smrt v novo življenje.

V NOTRANJOSTI POKRAJINE

Včasih kdo stopi v notranjost pokrajine,
ob najbolj navadni uri: ko je nagnjen
k begu, ko opazi neko sled v pesku, v travi,
ko ga preseneti metulj, ki zraste iz meglice
in se potem skrči v daljavi, morda mesto
obsijano v zlato, neka voda zazrta v odhajanje...
Nenadoma je vse odprto kot okno: uzre njeno
neizmernost, vzdih velikih prsi.

Nekaj ga sili na jok, kot otroka, ko ga boža
ljubeča mati.

Vse stvari obstoje in so nenadoma zunaj zemeljskega
časa.

In tudi on je nekje daleč od vsega, kar ga obdaja.

Ves svet postane svetel, neko pristrčno sonce,
neko duhovno sonce sije vanj in niha v njem
kot nasmeh, ki se ne more ločiti od obraza.

To traja zelo malo časa, manj kot ga rabi,
da to pove tistemu, ki je ostal zunaj.

A zanj je usodno to doživetje: še dolgo potem
rasc samo navznoter in v nasprotno smer.

MRTVEMU OTROKU

Izbral si oblak in drevo

za obliko svojega drugega bivanja.

Oblak ne bo razodel tvojega imena.

Drevo ne bo razkrilo tvojega imena.

A jaz te bom iskal.

Potrkal bom na okno rose.

Razprl bom jadro mesečine,
 Klical te bom.
 Nazaj bom zahteval tvoje telo.
 Nazaj bom zahteval tvojo dušo.
 Ne veš, kako te objokuje studenec za hišo.
 Kako te objokuje vrt, kjer si ugašal
 regratove lučke.
 Objokuje te pisani zmaj,
 ko noče v veter brez tvoje duše.
 Šel bom v muževno piščal
 in te bom iskal
 in klical.
 Šel bom v srce strašne samote.
 Tam te bom našel.
 Otrok!

HELIKOPTERJI

To je kot bitka z nespečnostjo: če bodo
 helikopterji prišli v notranjost pokrajine,
 krožec, brneč kot jekleni obadi,
 krožec nad našimi možgani,
 brneč v naših možganih,
 ne bomo več varni.
 Nad nami bo nebo iz bolečine
 in nekaj nas bo tiščalo k tlom.
 Naprave za ravnovesje bodo odpovedale.
 Prvine ne bodo več našle svojih pravih oblik.
 Če se bodo vrnili helikopterji v naše možgane,
 bomo pozabili na svoje prednike,
 ki so sanjali o zgodovini, polni upanja.
 In naši potomci bodo presenečeni,
 ko se bodo rodili v grohah,
 krožečih,
 brnečih
 in bodo krožili v jalovi pokrajini
 in bodo umirali na praznih
 zemljevidih.

ZADNJA SKRIVNOST

Zadnja skrivnost
 je v stvareh,
 v zeleni korenini,

v kateri se rodimo,
v nemirnem času,
v katerem prebivamo.
Čista luč se spremeni v temo,
ponosni plamen v žareč pepel
in to, kar smo včeraj ljubili,
tega ni več.

Zadnja skrivnost
je v stvareh
in v tej temni zvezdi,
s katero kar naprej krožimo.

OPNI NAJPIAT 2